

ALTERNATIVE-ROCK

Sound Garden

راک در دهه ۸۰

موسیقی

استفان توماس ارلواين

Stephen Thomas Erlwine

ترجمه سهراب محبی

۸۰ به صورت بی‌وقفه تور گذاشت و هر سال به انتشار آلبومی پرداخت و به آرامی طیف هواداران خود را گسترش داد و صحنه را برای راه‌یابی به فهرست ۱۰ ترانه برتر در سال ۸۷ با آلبوم *Document* در ترانه *The One I Love* آماده کرد. تا آن زمان، گیتارهای پرتین و زنگ‌دار گروه همراه با زیرلب خوانی‌های مایکل استایپ *Michael Stipe* در رادیوی کالج امری جا افتاده گشت.

در حالی که موفقیت *R.E.M.* سرمشقی برای بسیاری از گروه‌ها در اواخر دهه ۸۰ و اوایل ۹۰ شد، اما موسیقی *Hüsker Dü* نیز نفوذی زیاد داشت.

این گروه موسیقی‌ای را ابداع کرد که هم خشن بود و هم ملودیک و مملو از قطعه‌های صدا و قسمت‌های دلچسب. بازارچه *Zen Accade* و یک آلبوم دوتایی که در سال ۱۹۸۴ منتشر شد نشانه‌های این توفیق بود که سرشار از پاپی فشرده و کش و قوس‌های پرسر صدا و پریچ‌وخم است. آخرین آلبوم گروه در سال ۱۹۸۷ با نام *انبار: ترانه‌ها و داستان‌ها Warehouse: Songs and Stories* نواهای صیقل

منتقدان و یا نشریاتی چون *Rolling Stone* را به خود جلب می‌کرد. با این حال اکثر گروه‌های آلترناتیو از نظر تجاری جاذبه‌ی نداشتند. به جای آن گروه‌ها با ارائه کنسرت‌های مداوم و انتشار آلبوم‌های کم‌هزینه طرفدارانی برای خود دست و پا کردند. در سایه آن‌ها گروه‌های جدید نیز شکل می‌گرفتند و به زودی قلمرو تازه‌ی موسوم به *Under Ground* زیرزمینی را در آمریکا ایجاد کردند و در هر بخش از آمریکا به شکلی متفاوت ظهور کردند.

R.E.M. بیشترین نفوذ را هم از لحاظ تجاری و هم از نظر موسیقایی داشته است. *Murmer*، اولین آلبوم گروه در سال ۸۴ ستایش بسیاری از منتقدان را برانگیخت و در فهرست ۴۰ ترانه برتر قرار گرفت. سپس لشگری از مقلدین پر سرصدا از پی آمدند و موفقیت گروه به ظهور گروه‌های گیتار جنوبی دیگری چون *db's* و *Let's Active* یاری رساند و زمینه‌ی فراهم آمدن تا چند گروه ملقب به *نیززمین بته‌جقه‌ی* که بازماندگان زیرزمین مخملی، وروانگردان‌های دهه ۶۰ بودند بار دیگر مطرح شوند. *R.E.M.* در سراسر دهه

ریشه‌های اصلی آلترناتیو پاپ/راک را می‌توان در موسیقی پانک، موج تازه و هاردکور *Hardcore* یافت؛ با این حال یادآور نوع‌های دیگری، خصوصاً پاپ و هوی‌متال دهه ۶۰ نیز هست، ولی کل زیر فرهنگ ابتدا از جنبش پانک سرچشمه گرفت. برای ساده کردن می‌توان گفت: اولین گروه‌های آلترناتیو در آمریکا *R.E.M.* و *Hüsker Dü* بوده‌اند. هر دو گروه در اوایل دهه ۸۰ یا اواخر ۷۰ به وجود آمدند و قبل از این که به موفقیت‌های بزرگ برسند آلبوم‌هایی را تحت برچسب کمپانی‌های کوچک مستقل منتشر کردند. در پی آن‌ها گروه‌های دیگر، چه از نظر موسیقی و چه از نظر نظری شکل گرفتند. *Hüsker Dü* بدون دستیابی به موفقیتی قابل توجه از هم پاشید، در حالی که *R.E.M.* تا دهه ۹۰ به کار ادامه داد و تبدیل به یکی از پرطرفدارترین گروه‌های راک اندرول دنیا شد. در بیشتر سال‌های دهه ۸۰ آلترناتیو راک در قلمرو کلپ‌های کوچک محلی، کمپانی‌های مستقل و رادیوی دانشگاه‌ها باقی ماند و تنها گاه و بی‌گاه ترانه‌ی بی‌*MTV* یا فهرست چهل ترانه برتر راه می‌یافت و گاهی نیز آلبومی توجه

داده شده تری از دیگر آلبوم‌های گروه داشت، ولی الگوی برای گروه Nirvana و تولید اثر بیاد ماندنی و پرفروش Nevermind فراهم کرد.

Hüsker Dü طرف قرارداد کمپانی SST بود. مؤسس این کمپانی عضو اصلی گروه Black Flag یعنی گرگ گین Greg Ginn در اوایل دهه هشتاد بود. SST پر نفوذترین کمپانی مستقل آمریکایی در دهه ۸۰ محسوب می‌شد که نه تنها گروه‌های Black Flag و Sonic Youth را معرفی کرد، بلکه گروه‌های Meat Puppets, The Minute Men, Youth Dinosaur Jr. نیز توسط همین کمپانی شناسانده شدند. وقتی Hüsker به شهرت رسید گروه‌های نیویورکی ضبط آثار خود را آغاز کرده بودند. آلبوم‌های

Hüsker هم منتقدان و هم مخاطبان را برای شنیدن تمام سروساده‌های این گروه‌های آماده کرد و در میان‌شان Sonic Youth با اشعاری که بیشتر حال و هوای هنرهای نمایشی را داشت و ترانه‌های طولانی، همراه با صداهای ناموزن شاخص بود. با این حال Hüsker Dü همچنان هدایت کننده صحنه پراکنده مینیسیا پولیس Minneapolis بود. اما در همین دوره باید از Replacements نام برد که بین پانک و سنگ‌واره‌های راک اندرول ارتباطی ایجاد کرد و حلقه رابطی بین پاپ R.E.M نوای Hüsker شد. در آن زمان Hüsker هم پاشیده شده و R.E.M نفوذ تجاری-تیلیفاتی زیادی به دست آورده بود. Minute Men با مرگ D.Boom فلج شده و Sonic Youth بین سال‌های ۸۸ و ۹۰ - یعنی زمانی که سرگرم آماده کردن زمینه برای حرکتی بزرگ بود- غیرفعال بود. نتیجتاً گروه‌هایی که تحت نفوذ گروه‌های SST و R.E.M رشد کرده بودند به صف اول پیوستند به این ترتیب پانک-راک اندرول یکی Replacements و Soul Hylum به ضمیمه آرتناتیو پاپ عجیب و غریب و راک صنعتی پرهیاهو، صحنه آرتناتیو را اواخر دهه ۸۰ آمریکا تحت سلطه داشت.

ریشه بیشتر آرتناتیو گیتار-پاپ اواخر دهه ۸۰ را می‌توان در موسیقی بی‌تناسب و پرسروصدای گروه Feelies و فولک-راک عصی Violent Femmes یافت که هر دو گروه اولین آلبوم خود را در اوایل دهه ۸۰ منتشر کرده بودند. Feelies هرگز موفق به فروش زیادی نشد ولی گیتارهای زنگدار آن‌ها راه را برای R.E.M هموار کرد. ملودی و اشعار Feelies برخلاف R.E.M القاءکننده حالت دلواپسی و نگرانی بود و به ترانه‌هایی شباهت داشت که گوردون گانو Gordon Gano برای اولین آلبوم Violent Femmes نوشت. هر دو گروه گزاشی را در گروه‌های گیتار-پاپ گیکی geeky (نوعی کارناوال که در آن مردی سر جوجه یا مار

زنده‌یی را می‌کند) آغاز کردند که به سرشت شگفت‌انگیز و عجیب و غریب خود اصرار می‌ورزیدند. از آن‌جا که آن‌ها در اجرای کنسرت و ضبط فعال بودند این سبک عجیب و غریب شاخص و مشهور شد، Feelies و Violent Femmes در عین حال که بخشی از این جنبش بودند، بنیان‌گذار آن نیز به شمار می‌رفتند. با این حال گروه‌های بسیار دیگری از They Might Be Giants گرفته تا گروه‌های گرا و پیچیده Camper Van Beethoven وجود داشتند که این نوع موسیقی را در جدول‌های دانشگاهی زنده نگه می‌داشتند. تعدادی از گروه‌های بریتانیایی هم که در کشورشان بازار پررونقی نداشتند در این مجموعه می‌گنجند، این گروه‌ها در آمریکا بیشتر از موطن خود طرفدار داشتند. Roby Hitchcock، سرپرست گروه، Soft Boys (که بر کارهای R.E.M تاثیر گذار بود) موزیسینی انگلیسی بود که در آمریکا مورد استقبال قرار گرفت. XTC نیز در آمریکا بیش از انگلستان هوادار داشت و در این روند بیانگر آن بود که پاپ روشنفکرانه و با دقت پرداخت شده آن‌ها بیشتر در رادیوی کالج آمریکا رواج داشت.

در برابر پاپ خوش‌طبع اما عجیب و غریب Violent Femmes و XTC لشگری از گروه‌های بازاری و پرسروصدای پس-هاردکور قرار داشت. بیشتر این گروه‌های بازاری که ریشه در گروه‌های الکترونیک اروپایی داشتند به شدت مدیون گروه شیکاگوئی Black Flag بودند. Black Flag با دو گیتار، یک باس گیتار و یک درام و با سرپرستی استیو البینی Steve Albini گیتاریست، نواهایی غمناک، اعتراض‌آمیز و پرسروصدای را ابداع کرد. غرش‌های کم دامنه و ریز گیتار این گروه تبدیل به بخش مستقلی در فرهنگ موسیقایی راک شد. آلبوم‌های آن‌ها خصوصاً «اشانه» Atomizer در سال ۸۶، مخاطبان آرتناتیو و رادیوی دانشگاهی را برای جیرجیرهای گوش‌خراش گیتار گروه‌هایی چون Scratch Acid، Butthole Surfers آماده کرد. دهه ۹۰ چهره شاخصی در راک زیرزمینی باقی ماند.

آلبوم‌های Black Flag همچنین راه را برای گروه‌های صنعتی که گیتارهای پرسرصد، نمونه‌های غلیظ و ضرب‌های ماشینی بی‌امان درام به هم می‌بافند هموار کرد. گروه‌های اروپایی‌ای چون Front 242، Einstürzende Neubauten و KMFDM از سردمداران این سبک از موسیقی بودند و تعداد زیادی از مخاطبان رادیوی کالج آمریکا را به خود اختصاص دادند، ولی این گروه Ministry شیکاگو بود که این نوع موسیقی را رایج کرد. آن‌ها که در اوایل دهه ۸۰ یک گروه پاپ الکتریکی بودند، در اواسط دهه ۸۰ با سرپرستی گیتاریست و نوازنده کیبورد خود Al

Jaurgensen ال یورگنسون بالحق عناصر رقص، الکترونیک و هیپ هاپ Hip-Hop تغییر جهت داد. موفقیت هنری Ministry و آلبومی که به موسیقی صنعتی کمک کرد تا به عنوان شاخه‌یی از آرتناتیو ثبت شود، آلبوم سال ۱۹۸۸ آن‌ها موسوم به «سرزمین تجاوز و عسل» The Land of Rape and Honey بود. با گذشت زمان، Ministry به سوی هوی متال متمایل گردید و کمک کرد تا تکنیک‌های صنعتی را به جریان اصلی پیوند دهد. گروه کلیولندی Nine Inch Nails با سرپرستی ترنت رزنور Trent Reznor نیز به همان درجه از اهمیت بود که بیش از دیگر گروه‌های صنعتی متمایل به پاپ بود و این بدان معنی بود که آن‌ها طیف گسترده تری از مخاطبان را جذب کرده بودند. هنگامی که در سال ۱۹۸۹ اولین آلبوم خود با نام Pretty Hate Machine «ماشین نفرت‌زبیا» را منتشر کردند و دیگر دوره موسیقی صنعتی در بیشتر محافل آرتناتیو به سر آمده بود.

چیزی که به عنوان نواهای موردپسند جایگزین راک صنعتی شد، نسخه‌یی اصلاح شده از سبک پانک و هوی متال دلکی Stoooges-Style بود. بعد از خیزش پاپ صنعتی عجیب و غریب گروه پانک-پاپ Pixies و هوی متال Jane's Addiction به عنوان سرطرفدارترین گروه آرتناتیو راک شهرت یافتند. Pixies حس ایجاز پانک را به موسیقی آرتناتیو بازگرداند و همچنین صداهای خام را به درون ترانه‌های پاپ که عمدتاً نامتعادل و غیرعادی بودند کشاند. پانک آن‌ها سرمشقی برای گروه‌هایی به گوناگونی Nirvana، Neezer، Pavement و Radiohead شد، که همگی قسمت‌هایی از موسیقی Pixies را به خود اختصاص دادند. گروه Pixies با این که در اکثر نقاط اروپا ستاره بود ولی در آمریکا به موفقیت تجاری چندانی نرسید و

Jane's Addiction از جمله اولین گروهی بود که دیوارهای بین آرتناتیو و رادیوی AOR را که بیشتر توجهش را به هوی متال کوبنده مملوف کرده بود، فرو ریخت. اشعار روشنفکرانه پری فرل Perry Farrel شاید همان شوک هنرهای نمایشی Sonic Youth را داشتند ولی موسیقی گروه هوی متال از درون رگ‌های Led Zepplin جاری می‌شد و به همین ترتیب گروه سیاتلی Sound Garden قلمرو هوی متال Led Zepplin/ Black Sabbath را بازسازی کرد اما مقداری شورویجان پانکی خام را نیز به درون همان گسنداب آشنا تزریق کرد. هر دو گروه Janes، Addition و Sound Garden نقدهای مثبتی را از جانب نشریات معتبری چون Rolling Stone به خود جلب کردند و طرفداران قابل توجهی نیز به دست آوردند.

می‌شود. گروه در سال ۸۹ آلبوم «بوتیک پل» Paul's Boutuque را که کلآزی متراکم از پاپ و مراجع ادبی بود، انتشار داد. این آلبوم بیانگر چند-فرهنگی و فرهنگ زیبایی‌شناسی در هم‌وبرهمی بود که در بیشتر آئرناتیو راک‌های پرطرفدار دهه ۹۰ دیده می‌شد، با این حال بوتیک پل از لحاظ تجاری ناموفق بود. آلبوم Check your Head که در سال ۹۲ منتشر شد در حقیقت اقدام موسیقی هیپ-هپ با فرهنگ پانک بود. در حالی که Beastie Boys موفقیت دیگری برای آئرناتیو راک هوی به ارمغان آورد، تعدادی از خواننده‌های راک زن نیز توانستند هم در نشریات راک و هم گاه‌وبی‌گاه در شبکه MTV مورد توجه قرار بگیرند. در طول دهه ۸۰ زن‌ها عمده‌دار نقش‌های شاخص در گروه‌های معروفی چون Sonic Youth (با Kim Gordon، کیم گوردون، نوازنده باس‌گیتار) و Pixies (Kim Deal، کیم دیل، نوازنده باس‌گیتار) بودند. در اواخر دهه ۸۰ تعدادی خواننده و خواننده / آهنگساز زن پا به عرصه راک نهادند. خصوصاً: Sinéad, Tracy Chapman, Michelle Shocked از گروه Kristin Hersh و O'connor در حالی که Shocked و Muses Chapman اساساً

حاشیه بودند تبدیل به ستاره‌هایی بزرگ شدند، از جمله گروه‌های فانک‌متال Red Hot Chili Peppers و Primus، راک صنعتی Ministry و Nine Inch Nails و آرنای راک Arena-Rock بازسازی شده Pearl Jam.

با این که موفقیت Nirvana به مطرح شدن گروه‌هایی از Pearl Jam و Stone Temple Pilots گرفته تا Greenday و Offspring در صدر جدول کمک کرد، ولی باعث خاموشی گروه‌های زیرزمینی نشد و فقط آن را بیشتر نمایان کرد. این موج تازه در آغاز باعث شد تا موجی از گروه‌های سیاتلی به موفقیت‌های شایان تجاری دست یابند، از جمله Alice in Pearl Jam.

Chains و Offspring، موفقیت Nirvana همچنین به رواج نسل ایکس Generation X و فرهنگ تنبل Slacker Culture کمک کرد. اسلیکریز شکل‌های مختلف داشتند ولی هرگز هیچ گروهی مانند Beastie Boys مظهر این سبک نشد. در ابتدا کار را به صورت هاردکور آغاز کرد و در اوایل دهه ۸۰ به رپ متمایل گردید. نخستین آلبوم این گروه یکی از بزرگترین موفقیت‌های تجاری هیپ-هپ محسوب

اولین گروه سیاتلی بود که در آمریکا مورد استقبال قرار گرفت و در انگلستان Mud Honey اولین گروه سیاتلی بود که نقدهایی مثبت دریافت کرد. ترانه سال ۱۹۸۸ Mud Honey با نام «مرا لمس کن، من بیمارم» Touch me, I'm Sick در بریتانیا مورد استقبال زیادی قرار گرفت و گروه با تورهای مداوم طرفداران بی‌شماری را در این کشور به دست آوردند.

موفقیت‌های Mud Honey, Sound Garden, Jane's Addiction و The Pixies R.E.M. با درجه‌های متفاوت، صحنه را برای موفقیت بزرگ Nirvana در سال ۹۱ آماده کرد. Nirvana را می‌توان نقطه عطف موسیقی آئرناتیو، به عنوان نوع تجاری ماندگار، دانست. دیگر گروه‌های قبل از آن نیز ترانه‌های پرآرپوش داشتند به ویژه R.E.M. و Jane's Addiction، ولی Nirvana با نوع ویژه پانک-پاپ خود که به یک اندازه از Pixies، Sonic Youth و Beatles الهام گرفته بود، برای همیشه سدها را شکست. به دنبال موفقیت آلبوم Nevermind... که به شکلی نمادین آلبوم Dangerous مایکل جکسون را از جدول پرفروش‌ها خارج کرد، گروه‌هایی دیگر که در

از راک-پروصدای Nolee-Rock تا کانتری-راک است که در این میان از سبک‌های پاپ-قدرتی، فولک-راک، راک‌اندرویل، Soul و... را نیز در برمی‌گیرد و به دایره شهرفرنگ Kaleidoscope شکسته اما خوش‌آهنگ موسیقی پاپ کشیده می‌شود.

بر خلاف موسیقی الکترونیکی Beck ترانه‌های Pavement که اکثراً توسط خواننده/گیتاریست گروه «استفان مالکوموس» Stephen Malkmus نوشته می‌شد نه تنها انواع آشنای راک را بازآوری می‌کند، بلکه به کرات ساختارهای سنتی پاپ را فرومی‌ریزد. سه آلبوم Pavement و ترانه‌های مستقل آن‌ها تعداد قابل توجهی هوادار و ستایشگر را در حوزه منتقدان برای آن‌ها به ارمغان آورده و در نتیجه نام گروه به عنوان بنیان‌گذار آلترناتیو آمریکایی زیرزمینی پس-نیروانا ثبت شده است. در حال حاضر آن‌ها در شرایط موفقیت بزرگ تجاری نیستند ولی بسیاری از ناظران همین برداشت را در مورد R.E.M در سال ۱۹۸۵ داشتند.

1. The Feelies Crazy Rhythms
2. Violent Femmes, Violent Femmes
3. R.E.M., Murmur
4. Replacement, Let it Be
5. Hüsker Dü, New Day Rising
6. Blak Flag, The Rich Man's Eight-Track
7. Throwing Muses, Throwing Muses
8. Dinosaur Jr., You're Living All Over Me
9. R.E.M., Document
10. 10,000 Maniacs, In My Life
11. Ministry, The Land of Rape and Honey
12. Michell Shocked, Short Sharp Shocked
13. Sonic Youth, Daydream Nation
14. Jave's Addiction, Nothing's Shaking
15. Soundgarden, Lovder than Love
16. Mudhoney, Superfuzz Bigmuff
17. Rixles, Doolittle
18. Nine Inch Nails, Pretty hate Machine
19. Nirvana, Nevermind
20. Pearl Jam, Tea
21. Liz Phar, Exile in Guyuille
22. Pavement, Stoned & Enchanted
23. Beastie Boys, Check Your tread
24. Beck, Mellow Gold
25. Bush, Sixteen Stone
26. Bush, Razor Blade Suitcase
27. Radiohead, Ok Computer
28. Radiohead, The Benols

همچنین گروه‌های پاپ هنری و مینی‌مالیستی مانند Unrest وجود داشتند که به طرز آگاهانه بی‌باهوش، پست‌مدرن و طنزآمیز بودند. آنان ترانه‌های ملودیک جذابی می‌ساختند که هدف از ساختن آن‌ها گوشودن راه خود در میان حلقه طرفداران آیینی‌شان نبوده زیرا به دنبال چیزی گسترده‌تر از مخاطبان هواخواه خود می‌گشتند.

بیشتر گروه‌های زیرزمینی آمریکایی مهم در دهه ۹۰ گروهی از نوازندگان پاپ-راک بودند که زیر پرچم Lo-fi جمع شدند که به سبب صدای ضعیف ضبط‌های عموماً خانگی گروه، این نام را بر خود داشت. Beck با اولین آلبوم خود Mellow Gold به رایج شدن این نوع کمک کرد، با این وجود Mellow Gold کاملاً یک آلبوم Lo-fi نبود. خیلی بهتر تولید شده بود تا تحت نام Lo-fi بگنجد. با این همه، Beck تقریباً مانند Beastie Boys به صورت یک زباله‌گرد عمل می‌کرد؛ با برداشتن تکه‌هایی از انواع مختلف موسیقی، که متناوباً یادآور هیپ-هپ، فوک، راک-گارا و روان‌گردان بود. دیگر آلبوم‌های Beck مانند آلبوم پرسروصدای Stereopathic Soul Manure و آلبوم فولکی The One Foot in Grave یک پا درون قبر کاملاً آلبوم‌هایی Lo-fi بودند ولی موفقیت Mellow Fold به مطرح شدن جنبش یعنی Sebadoh و Pavement کمک کرد. هر دوی این گروه‌ها قبل از Beck نیز طرفدارانی به دست آورده بودند ولی موفقیت Mellow Gold گرایش را در سانه‌ها ایجاد که همه را در یک جا جمع کند. اگر بخواهیم گروهی را مظهر همه خوبی و بسدی Lo-fi بنامیم بی‌شک Sebadoh است. با سرپرستی عضو قبلی Dinosaur Jr. یعنی Lov Barlow (لاو بارلو)، Sebadoh بیشتر به یک اجتماع و انجمن شبیه است تا به یک گروه، چرا که هر عضو گروه آهنگ‌های خود را ارائه می‌دهد. Barlow می‌تواند به مقام رسمی جنبش Lo-fi شد، او تعداد شگفت‌انگیزی آلبوم تحت عنوان گروه‌های Sebadoh, The Folk Impulsion و همچنین به نام خودش در اوایل دهه ۹۰ منتشر کرد. Barlow اساساً خواننده/آهنگسازی پس-پانک است که ترانه‌های نسبتاً مرسوم پاپ می‌نویسد که مشخصات تکنیک‌های خاص ضبط و همچنین انفجارهای گاه‌وبی‌گاه صداهای پاپ است. با وجود این برای طرفداران Lo-fi زیبایی‌شناسی به اندازه خود ترانه‌ها مهم است و کارهای Barlow تأمین‌کننده مقدار زیادی ترانه خوب و بد است که همه آن‌ها دارای تکنیک‌های ضبط ویژه‌ی هستند.

گروهی که فراسوی عنوان Lo-fi قدم نهاد Pavement بود. چیزی که در موسیقی Pavement قابل توجه است زیبایی‌شناسی نیست، بلکه مفاهیم ترانه‌هاست. گروه نمایانگر انواع گوناگونی از راک‌اندرویل

موسیقی فولک کار می‌کردند O'Connor و Hersh به سبک راک‌اندرویل گرایش داشتند. O'Connor با آزمودن فولک، پانک، راک هنری و رقص ترکیب تازه‌ی از سبک‌ها را ابداع کرد که نتیجه آن موفقیت تجاری او در سال ۹۰ با آلبوم I Do Not Want What I Have Not Got (من نمی‌خواهم آن‌چه را که ندارم) بود. Throwing Muses تحت نظارت Hersh و گاه‌وبی‌گاه خواهرزادتی‌اش Tanya Donnelly، موسیقی نشاط‌آوری ابداع کرد که دارای اشعار و ساختارهای آهنگسازی غیرقابل پیش‌بینی بود که گروه را در جایگاهی مابین پانک، پاپ و راک قرار داد.

خواننده/آهنگسازان زن در اواخر دهه ۸۰ محیط راک را برای حمله بی‌امان دهه ۹۰ خود آماده کردند. در این میان ترانه‌های اولین آلبوم Lizphair با نام Exile in Guyville که یادآور موسیقی اواخر دهه ۸۰ است بیشتر جلب نظر می‌کند ولی موسیقی او دربرگیرنده عناصر راک‌اندرویل، پاپ-قدرتی سبک فولک-راک Joni Michell و آلترناتیو راک Lo-fi بود. خواننده/آهنگسازان دیگری شبیه به Phair نیز وجود داشتند خصوصاً بلوز-پانک P.J. Harvey انگلیسی. این گروه از خوانندگان راک اوایل دهه ۹۰ در مجموعه گروه‌های پانک-راک می‌گنجد که پانک و هویتالی را که یادآور موسیقی Nirvana و Sound Garden بود در هم آمیختند. L7, Hole Babes in Toyland از این دسته‌اند. ولی گروه‌های زیرزمینی مانند Bikini Kill و Bratmobile که نمایانگر شکل ناشیانه پانک بودند. پا را در دو طرف خط، پانک هنری و پاپ گذاشتند بی‌آن‌که به هیچ یک از آن‌ها تن در دهند.

در دهه نود گروه‌های neo-punk مطرح شدند و بیشترین فروش متعلق به Green Day و آلبوم سومشان است. Dookie و ترانه‌های مستقل Long view و Basket case گروه را در تابستان سال ۹۴ به صدر جدول فرستاد و تا تابستان ۹۵ Dookie بیش از ۸ میلیون نسخه فروش کرد، موسیقی Green Day اساساً نسخه اصلاح شده‌ی از راک-قدرتی بود با نشانه‌هایی از Jam و Clash، ولی موفقیت گروه منجر به موفقیت درخشان گروه متالیک-پانک Offspring شد که قیافه پانک و شیوه متال را اتخاذ کرده بود.

Green Day و Offspring با هم پیوندی که با راک مستقل و راک‌اندرویل زیرزمینی داشتند هنگام جهش به درون جریان اصلی، ارتباط چندانی با آلترناتیو نداشتند. بعد از موفقیت Nirvana، زیرزمینی آمریکایی به چندین جناح تقسیم شد که همه آن‌ها از نظر خواست زیرزمینی مانند با یکدیگر هم رأی بودند. از جمله گروه‌های نو-پانکی مانند Superchunk که طرفداران وفاداری را پیدا کرد ولی هرگز خواستار جهیدن به خارج از مرزهای راک-مستقل نبودند.